

לב:

בנות כותים פרק רביעי נדה

למעוטי איש מאודם.
ואע"ג דקרא לאו צאודם מיירי על כרחין כיון דקרא יתירתא הוא לרשעא אמא ומה שיש לך לדרוש דבר הקרוב לענין דרוש זו וה"ק אשה טמאה בדבר האמור זה דהיינו אודם ואין איש טמא בדבר האמור בנאשה. ואי קאיא ה"ל למיכתב להך דרשה

גבי נדה אין ה"ע דלגבי נדה נמי קרא אחרינא כתיב דדרשין לה לקמן הכי ומיהו תרוייהו לריכי דקקאמר לקמן ההוא דגבי נדה למעוטי איש מדם ממש שאין דם היוצא מפי האמה מטמא צויצה והאי למעוטי שכת זרע אדום האי צנאי דאישתעי ציה והאי צנאי דאישתעי ציה: **והא דסניא אשה.** לענין זבה כתיב(י) ואשה כי יזוב וזב דמה ימים רבים ימים צ' רבים ג' א': **צט י' ימים.** דצניז מהכי ליכא זיבה א' ימי נדה וג' ימי זיבה שאין זיבה אלא לאחר נדות דמפרש בשמטמא צתרייתא דמכילתין [עג.]: **לגמר מנדה.** כיון דבת יום אחד מטמאה בנדה בת י' נמי מטמאה צויצה דאין זיבה בלא נדה שאינה אלא לאחר נדות: **והאלא קרא.** ואשה(י) דמצי גבי נדה למה לי: **למעוטי איש מאודם.** דהכי משמע אשה מטמאה בנדה ולא איש: **והא מיעטסיא.** לעיל: **הא למעוטי משכב זרע.** אדום אם יראה שכבת זרע אדום: **וכן לענין זכרים.** מרצי בן יום אחד: **איש איש.** כי יהיה זב: **איש אין לי אלא איש.** ואיש כי תלא ממנו שכבת זרע: ה"ע גרסינן ומאחר דהלכתא קרא למה לי. ואכן תשעה לשכבת זרע משקד: **למה לי למכבד זכרים.** איש איש לרבות קטן בן יומיו ולמה לי למיכתב בנקבות ואשה לרבות בת יום אחד לנדה ובת י' לזיבה: **צראיוס כנימים.** צין שרואה ג' ציוס אחד צין שרואה שלש בשלשה ימים רופיין היו זב כדליפין צצ"ק צפרק כילד (דף סד.) לזכר ולנקבה(י) מה נקבה צימים אף זכר צימים ורליות צגופיה כתיב מנה הכתוב שלש וקראו טמא אצל זבה שראתה שלש ציוס אחד לא היא זבה: זב לא מיטמא צאונס דכתיב(י) מצשרו ולא מחמת אונס(י). זבה מיטמאה צאונס כהאי פירקא (לקמן דף ט): כשהוא אומר כי יזוב זב דמה הרי אונס אמור: משכב הזב והנדה מטמא אדם דכתיב (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו וכתיב (שם) וכל הנוגע במשכבה וגו': **דעליונו של זב.** ולא כחמתונו שמטמא אדם: אילימא

אילימא **הגהות הב"ח**
(א) תוס' ד"ה עליונו וכו' ולהכי קאמר דהאי תחתיו צנאי מיירי:
(ב) דבר אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יזיח זב מבשרו וזב טמא הוא: ויקרא טו ב
(ג) והזרה בנדה והזב את זוהו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה: ויקרא טו ג
(ד) ואיש כי תצא מקטו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב: ויקרא טו טו
(ה) וכל הנגע בכל אשר יזיח תחתיו וטמא עד הערב והנושא אותם יכבס בגביו ורחץ במים וטמא עד הערב: ויקרא טו י
(א) תוס' ד"ה עליונו וכו' ולהכי קאמר דהאי תחתיו צנאי מיירי:
(ב) דבר אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יזיח זב מבשרו וזב טמא הוא: ויקרא טו ב
(ג) והזרה בנדה והזב את זוהו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה: ויקרא טו ג
(ד) ואיש כי תצא מקטו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב: ויקרא טו טו
(ה) וכל הנגע בכל אשר יזיח תחתיו וטמא עד הערב והנושא אותם יכבס בגביו ורחץ במים וטמא עד הערב: ויקרא טו י

למעוטי אשה מלובן.
ואע"ג דככל דוכתין דורשין וי"ו לרבות והכא דורשין למעוטי פרש"י כיון דלא אלטרין לרבות מיפרשי לקרא דלכך אייתר לומר דדוקא איש אמרתי לך ולא אשה וכן גבי אשה אמרתי לך ולא איש הקשה הריצ"ן למה לי למעוטי אשה מלובן הא ממעטינן לעיל צפ"צ (דף יט.) מדמיה דמיה דד' דמיס טמאים בנשה ותו לא ותיך דמ"מ ה"א דלתי צק"ו מאיש דלא מיטמא צאודם מיטמא בלובן אשה לא כ"ש ואע"ג דליכא למיפרך מה לאיש שכן מיטמא צראיות כנימים איכא למימר גילוי מילתא בעלמא הוא:

צריכי דאי כתב רחמנא זכר כו'.
תמיה הא פרש"צ ב' דם הנדה (לקמן דף נד:) דליתקש זב לנדה מדכתיב והדהו צנדתה וגו' לטמא אדם לטמא צגדים אם ינשא משכבה ומנשבה וכן פ"י בסמוך גבי כלי חרס דמטמא צהיטט וכן משמע ציוצא דופן (לקמן דף מא.): דלמריך קרא גבי נדה דמיטמאה צפניס כצחון מדכתיב בצברה וגבי זב לריך קרא דלא מיטמא צפניס כצחון כי יהיה זב מצשרו עד שתלא מצשרו משמע דאלטרין קרא דלא נגמר מנדה(י):

עציונו שר זב מנלן.
זאת היתה גירסת רש"י דכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו אילימא תחתיו דזב מאשר יגע במשכבו נפקא אלא כל אשר יהיה הזב תחתיו והיה כתוב צספרים ומאי יהיו נושא מאי טעמא והנשא כתיב ולא גריס ועוד(י) דכתיב והנושא כתיב כצוס צגדים וחזר צו רש"י מגירסא זו דהיכי מוקי האי קרא בעליונו של זב הא צהדיא צת"כ מוקי לה צמרצב ועוד היכי הוה צעי לאוקומי צמשכב הא צמשכב כתיב כצוס צגדים כזו והכא לא כתיב כצוס צגדים וכי ה"ג פריצין צפ"ק (עיל דף ט.) גבי מזה מי נדה ועוד היכי מוקי ליה בעליונו של זב דאינו מטמא אלא אזולין ומשקין הלא אין להס טהרה צמקמה וקרא כתיב יטמא עד הערב ונראה דרש"י ל"ג מאי תחתיו אילימא כו' אלא גריס כל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד הערב והנושא נמי יטמא ומאי יהיו נישא מאי טעמא והנשא כתיב נתקן הכתוב מטומאה כו' וה"פ והנוגע בכל אשר יהיה תחתיו צמרצב איירי דמוקי לה צת"כ דהאי קרא אחר מרכב כתיב וחלק צין מגעו למשאו דמגעו מטמא אדם ולא צגדים דהכא לא כתיב כצוס צגדים וצמשאו

טמא אדם לטמא צגדים דקמטסיס קרא והנושא אותם יכבס צגדיו וקאי על כל מה דכתיב צענין מעינותיו ומרכבו ומושבו ועליונו של זב דרשין הכא מדכתיב והנשא חסר בלא וי"ו קאי ארישא דקרא דמרכב דכתיב ציה יטמא ולא כתיב ציה כצוס צגדים והכי קאמר דהנוגע צמרצב הזב יטמא וכן הנושא וכן נתקן הכתוב מטומאה שלאחריו דע"כ והנישא ארישא דקרא קאי ולא אסיפא דהא כתיב אותם וגבי נישא לא שייך אותם אלא אותם קאי אמאי דקרינן נושא והמסורת קאי ארישא דקרא ופריך אימא דנתקו מטומאה חמורה לטמא אדם לטמא צגדים אצל אדם או צגדים ליטמא כמו מרכב ומשני דיטמא טומאה קלה משמע דהנושא סמוך לנוגע צמרצב וצגד שנגע צמרצב לא מטמא אלא אזולין ומשקין ומיהו יש ליישב גירסא ראשונה דדריש מתחתיו ואף על גב דקרא איירי צמרצב מכל מקום תיבה דתחתיו לא איירי צמרצב אלא דלמר צת"כ ומיייתי לה צפרק ככל מערבין (עירובין דף סו.) האוקיף טמא מושב והתפוס טמא מרכב אלמא מה שתחתיו לא אקרי מרכב אלא מושב ולהכי קאמר (ב) דבעי תחתיו צנאי מיירי אי צמשכב מאשר יגע כו' והוה מצי למפרך דצמשכב כתיב כצוס צגדים והכא לא כתיב אלא דעדיפא מינייה פריך אי"ג מש"ה לא כתיב כצוס צגדים משום דמרכב כתיב דלא צעי כצוס צגדים ומפרש אלא שהזב תחתיו דהיינו עליונו של זב דלא מטמא אלא אזולין ומשקין וטומאת ערב דכתיב בקרא משום מרכב מטמא אדם או צגדים וגרס שפיר מאי טעמא והנשא כתיב דמתחתיו גרידא לא הוה מוקמינן בעליונו של זב דלא היינו צודים טומאה מלצנו אלא הוה מוקמינן לה צמרצב ואי לאו נמי תחתיו מנושא לא הוה מוקמינן ליה לטומאה קלה לאזולין ומשקין צנשא כיון דכתיב ציה כצוס צגדים וה"א דנתקו לטמא אדם או צגדים קמ"ל תחתיו דאיירי בעליונו של זב וכתב גבי מרכב דליכא כצוס צגדים וכתיב ציה יטמא דמשמע טומאה קלה ועוד דע"כ גריסין והנשא כתיב דאי לא דרשין עליונו של זב אלא מתחתיו היכי פריך אימא נתקו מטומאה חמורה היכא כתיב ציה טומאה חמורה דקאמר נתקו: והנשא

כדאמרין בשבת בסוף פרק ר"ע דכל טומאות המסיטות טהורות חזן מוב המסיט ומסיק זב וכל דמי ליה כגון ע"ו שהסיטה אחרים כגון שכרעה כהן מאונים היסט נפקא לך מקרא אחרינא.
וי"ל דעליונו של זב כגון בגד מקצתו מונח על ראשו ומקצתו מונח בארץ דמטעם היסט אינו טמא עד שיסיט את כולו כדאמרין איהו מנעו שהוא ככולו הוי אומר זה היסטו.
א"ג שאבצנו של זב תחת הנדבך ואוכלים ומשקין על גביו ואין הזב מסיטן ומטמאין משום עליונו של זב:
ועליונו של זב מנא לן.
ה"ג רש"י כפירושי דכתיב והנוגע בכל אשר יהיה תחתיו טמא

ז א מיי פ"א מהלכות מטמא משכב ומושב הלכו ו מיי פ"ה הנה' שאר אבות הטומאה הלכו ג:
ח ב מיי פ"ד מהלכות איסורי ביאה הלכו א

ופ"א מהלכות מטמא משכב ומושב הלכו ג:
ג א מיי פ"א מהלכות מטמא משכב ומושב הלכו ד ופ"ג מהלכות מחוקרי כפרה הלכו ו:
י ד מיי פ"ה מהלכות אבות הטומאה הלכו ג:
יא ה מיי פ"א מהלכות מטמא משכב ומושב הלכו ו:
יב ו מיי פ"ב מהלכות מחוקרי כפרה הלכו ו והלכו ו:
יג ז מיי פ"ה מהלכות איסורי ביאה הלכו א:
יד ח מיי פ"ו מהלכות מטמא משכב ומושב הלכו ג:

תוס' הרא"ש

לפניו אשה מלובן.
א"ג דקרא איירי בשכבת זרע של איש ומעטינן מיניה זיבה דאשה דלא נישא טומאת קרי באשה והא דדרשין בכל מקום וי"ו לרבות ובשפתין דרשין למעט השיב רמב"ן דאי איצטרי לריבויא כדקאמ' תלמודא מפרשין לקראי הכי דלכך יתיר הוא"ו לומר דדוקא אשה אמרתי לך ולא איש וכן נמי גבי איש ותימה ולמה לי למעט אשה מלובן הא אמרין ד' דמים טמאים באשה ותו לא. והשיב רש"י דהא דאמרין ד' דמים טמאים באשה היינו למעוטי שאר מראות שנוטין לאדמימות כגון במימי תלחן וכמימי בשר צלי וירוח טהורין מטומאת שבעה אבל לובן דהכא לאו ממראה דם הוא והוה מטמין ליה באשה טמאת ערב מק"ו דאיש שאינו מטמא באדם מטמא בלובן אי לאו דימעיטי קרא: צריכי דא כתב בוכרים. ותימה דאי איתקש זב נדה כדמפרש בגמרא בריש דם הנדה דהא דנדה מטמא (ענישה) משכב ומרוב לטמא אדם לטמא בגדים משום דהוקשה לזב דכתיב והזבה בנדהו והזב את זוכו וכן פ"י בשמעתין לקמן דהא דובה ונדה מטמא כלי חרס בהיטט משום דאיתקוש לזב דכתיב ביה וכלי חרס אשר יגע בו הזב דדרשין מיניה איהו מנעו שהוא ככולו הוי אומר זה היסטו וכן מוכח לקמן דאיתקוש בריש פרק יצא דופן דדרשין גבי נדה שמשטמא בפנים כבחורין מרכיב בבשרה וגבי זב מביעי לך קרא אינו מטמא בפנים כבחור מרכיב איש כי יהיה זב מבשרו עד שתצא מבשרו ואי איתקש זב לנדה דאיצטריך קרא דלא נימנ מנדה ומיהו בני בעל קאי אע"ג דלא איתקוש מביעי ליה קרא לקמן אינו מטמא בפנים כבחורין מרכיב איש כי תצא ממנו שכבת זרע עד שתצא טומאתו לחוץ אלא דאי לא צריך היקשא לכך דה"א גילוי מילתא בעלמא דכל מי שטומאה יוצאה מגופו שיטמא בפנים כבחור כיון שנפקר. ופירכא קמייתא איכא לשנויי דהיקשא איתא לסף טומאה דכל מה שטמא בוה טמא בוה אבל לעיקר טומאה לטמאת בו יום אחד לא הוקש כנייל:
בעליונו של זב.
פרש"י כגון זב כהן מאונים ואדם או כלים כהן שניה וזרע הזב וקשה דהאי היסט הוא

כדאמרין בשבת בסוף פרק ר"ע דכל טומאות המסיטות טהורות חזן מוב המסיט ומסיק זב וכל דמי ליה כגון ע"ו שהסיטה אחרים כגון שכרעה כהן מאונים היסט נפקא לך מקרא אחרינא.
וי"ל דעליונו של זב כגון בגד מקצתו מונח על ראשו ומקצתו מונח בארץ דמטעם היסט אינו טמא עד שיסיט את כולו כדאמרין איהו מנעו שהוא ככולו הוי אומר זה היסטו.
א"ג שאבצנו של זב תחת הנדבך ואוכלים ומשקין על גביו ואין הזב מסיטן ומטמאין משום עליונו של זב:
ועליונו של זב מנא לן.
ה"ג רש"י כפירושי דכתיב והנוגע בכל אשר יהיה תחתיו טמא

מסורת הש"ס

א) רש"ל מ"ו, ט) [ג'ל' ומתא], א) כמותות מה יבנותו כד.
מו. קדושין י"ג. (בכורות טו.)
נשבעות מא': זמנים קד: מולין סה"ל; ד) [פסחים ו: ז"ק פה מנחות נה:]; ט) [בב"י אה"א אהר קלה עליון, ו] [בב"י: בנישואין, ו] [מסופתה רפ"ה לקמן ט"ז, ט) [פסחים ד. ט"ז, ט) [פסחים ט: קדושין סה:]; ו) [לקמן מ"ג, ו] [ויקרא ט"ו, ט) [מטות דובי פרק ד, ט) [ג'ל' וכלי, ו] [לקמן מ"ג, ט) [יגע. רש"ש, ט) [ושתחלל רש"ש, ט) ג"י מהר"ר אבי' דמטמא בגדים שעלו וטמא בגדים אדם מטמא אדם וכלי חרס כ"י כ"ג, ט) [פסחים ט: טס, ק) ג"י רש"א מילתא צע"א עשה"י, ט) [דף זב: גדיה הרה"ק, ט) [וניען מוס' פסחים פ"א, ד"ה א' מנ"ח, ט) [לקמן ט"א].

תורה אור השלם

- ואש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו וירחץ במים וטבא עד הערב: ויקרא טו ה
- ואם שכב ישכב אשת אהר ותהי נדה עליו וכל ויטבא שכבו ימים וכל המשכב אשר ישכב עליו יקטא: ויקרא טו כד

הגהות ה"ח

א) נגז' מחלי עסקין דמחלי.
י"ב עיין במזר דף ט:.

הגהות מהר"ב

רשבורג

א) תורה' סופרים למנין ו' ואל"ת ה' דלמזר כ' יומי כ"א.

מוסף רש"י

רואה היהה וסותרת.
משום ראיה עמיה קלה, או משום נועמה בשבת זרע, דעד השמא הויה נגיעת בית הפסדים ולא הויה עטילה אלא כיום פשמים ומגרות המכוס וכי פליטה נעמה לנפלא ומעמיל (קמחו מב).

תום' הרא"ש

מא' תחתיו אלימא תחתיו דוב מאיש אשר יגע במשכבו נפקא אלא כל הנוגע בכל אשר היה הזב תחתיו טמא נתקן הכתוב מטמאה חמורה וכו' ופי' מדרתיב בכל אשר היה תחתיו יטמא והנישא אהום יכבס בגדיו ולא ערבינו וניחורו וכל הנוגע בכל אשר היה תחתיו הנושא אהום יכבס בגדיו ואפסיקוניה ביטמא מכלל דהאי יטמא לאו בדרם ובגדים קאי אלא באוכלין ומשקין ובספרים כתוב מאי ניהו ומאי ומי'ש תחתיו הנושא כתיב וכתב רש"י לא ידענא מאי היא ונראה בעיני שזוהא פי' משוכב דהתשובה כתב הר"ד דכתיב וכל הנוגע בכל אשר היה תחתיו יטמא עד הערב והנושא נמי יטמא ומאי ניהו גינשא מי'ש הנישא כתיב נתקן הכתוב כו' והי"פ והנוגע בכל אשר היה תחתיו דוב בא הכתוב ולידע על המכבש ויטמא במגע דהאי קרא בתר מרכב כתיב וחלק משאו ממגעו משמכו מטמא אדם ולא

בגדים ומשאו מטמא אדם עצמו ומעיונותיו ומרכבו כולן מטמאין במשא את האדם לטמא בגדים והכא דרשנין דהאי דכתיב והנושא חסר וא"ו למידרשה גינשא לעליונו של זב דקאי ארישה דקרא דכתיב ביה יטמא עד הערב טומאה קלה ונתקן הכתוב מטמאה חמורה שלאחריי' הדין הנוגע במרכב הזב יטמא טומאה קלה לטמא אוכלין ומשקין וכן גינשא על הזב דע"כ דרשא גינשא אטומאה דירשא קאי ולא אטומאה דסיפא דטומאה דסיפא כתיב ביה אהום וגיב גינשא לא שייך אותם אלא אהום אמקריא קאי דקרינן נושא ודרשא דמסורות אירשא דקרא על גינ'ס' הספ' שכתוב בפי' מאי תחתיו אלימא תחתיו דוב מאיש אשר יגע במשכבו נפקא הקש' דהאי קרא לאו במשכב כתיב אלא במרכב מוקי לה כתיב. ועוד

אלימא חספיו דוב

דהוא מדרס הזב: ומאי ניהו גינשא.
גדג הנישא על הזב.
מאי טעמא והנושא והנישא כתיב לא ידענא מאי היא ונראה בעיני שזוהא פי' משוכב: נפקו הכוסב מטמאה חמורה.
מדכתיב'ס וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא והנושא אהום יכבס

גדגיו ומדלג' ערביניהו ונכתוב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנושא אהום יכבס גדגיו ואפסקיניהו גיטמא מכלל דהאי יטמא לאו צ'אדס זבגדים אהום קמייירי אלא צ'אוכלין ומשקין והנושא אהום נדרש צתורת כהני'ס' לנושא משכבו ומושכו של זב: אימא. להכי אפסקיניהו קרא דלג' יטמא אדס לטמא גבגדים שעליו להכי כתב גיטמא דלדס לחודיה טמא או אס נגעו בגדים יהו גבגדים טמאים ולא הוא: **יעלה נרגלה**. יעלה לסופה. כגון צ'א יעלה צשעי' שלה יעזוב צ'לל הממרת כמותה: ו' ימים. ואפילו צ'א עליה צשביעי: מה היא מטמאה אדס. לטמא גבגדים שעליו דלתי צקל וחומר ממשכבה אף הוא מטמא אדס לטמא גבגים שעליו: וכלי חרס. צהיסקט. ואע"ג דלין כלי חרס מקבל טומאה אלא מאחורו צהיסקט זב וצהי מיטמא כדכתיב (ויקרא טו) (כל כלי) ס' חרס אשר יגע צו הזב ואמרי' צמכילתין'ס' אחיהו מגעו שזוהא ככולו הוי אומר זה היסקטו: שאין ס"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא. שהרי כזר נאמר ותהי נדמה עליו וצדידה כתיב [שס] וכל הנוגע צמשכבה יכבס גדגיו: **טומאה חמורה**. שלא יהיה משכבו חמור ממשכבה לטמא אדס זבגדים שעליו: אכל אדס וגבי'ס. או אדס אס תגע'ס' צו או גבגדים אס תגע'ס' צה'ס: מידי אחרינא לא. כגון אדס וכלי חרס: וכל המשכב ריצי'א הוא ולא פרטא: אימא כיה'א. צועלה כמותה דה'א אקשיניהו קרא: לחומר'א.

שניהו מטמאין אדס לטמא גבגים: אף הוא לא סתוק צין מגעו למשכבו ולכולל ששניה'ס' לא יטמאו דה'א צמשכבו פשיטא לן שנתקו הכתוב הלכך צמגעו נמי שאס נגע צ'אדס לא יטמאנו לטמא גבגדים דה'א כתיב [שס] ותהי נדמה עליו דהוקשה הוא והיא צהאי קרא: עליו. להחמיר משמע ולא להקל: אטו כולנו צועלי דהום יטמא. וכל איכא פנויים: אס הן יושבו על כל דס ודס. שז'ה רואות צין טמא צין טהור יושבות עליו ו' ימי נדמה שהתחיל'ס' מנינה משנסתנה מראה דס ותמנה ו' ימים: סקנה גדולה היא לה'ס. אכל אינן עשומ כן אינן מונות אלא מראייה ראשונה כשאר נשים זהו קלוקלה שרואה דס אדום ומשלימתו אדס ירוק כגון רלמה ירוק תחלה סצורה היא שהיא טומאה ומונה ממנו ו' ימים וכשרואה צממישי שלה דס אדום אינה משמרת אלא שני ימים להשלים ו' לראייתה הראשונה והיא צריכה למנות מראייה שניה: יוס **שפוסק צו**. כשהיא רואה ג' רופים

לאחר ו' ימי הגדה והיא זבה ופוסקת צ'אמצע היום סופרת אהום קל'ת היום שעד הערב למנין צשעה נקיים ואנן ו' נקיים שלמים צעינן לזבה: א"כ. דלענין נקיים מקל'ת היום ככולו זב שפסק והתחיל לספור ורעה קרי וקיי"ל דסותר אהום היום ומו לא צ'המפלת צשעמטא קמיימ'א (לעל דף כב). ואלי מקל'ת היום ככולו מאי' קותר הא איכא קל'ת היום לצ'א: אי דחואי צ'פלגא דיומא כו'. קושי'א היא. ומשני ולימא ליה לקר'ת כו' צממיה: וקל'ת מהדר לאוקמי אתקפמיה אינן על כרחיך צבקי'ה לקרא כו'. דכיון דקיי"ל צכל דוכתי מקל'ת היום ככולו אינהו דחיק ומוקיס אנפשייה צסמוך לשקיעת החמה: **פולטט**. כגון ששמשה צוזב ופסקה והתחילה למנות ופלט'ה מהו שסתפור מניינה הא דקיי"ל [שגח פ"א]. דפולטת טמאה משום רואה היא וסתרה: או

דפרט בו הכתוב ונתקן מטומאה חמורה אבל כל שאר חומרות שבגדה ישנן בבעלי נדה והאי דקאמר מה היא מטמאה אדם היינו במשא ומטמאין השר מקוצי ממ'ס' זבין ע"כ תנא ושייר דהא איכא מעיינות כדכותב לקמן כעובדא דצורקי' ססיפר עם ר"ג וניתוח צינורא בפיו ונפלה לו לר"ג על בגדיו שקדם אצל אשתו לידע אם בויעל נדה אלמא מעיינות מטמאין אלא תנא ושייר מעיינות וכל שאר טומאות של נדה ולא נקט אלא טומאה קלה של משכב ומכשכ שאינן מטמאין אלא אוכלין ומשקין. והן גופה ליתא בטמא מת: אם הן יושבות על כל דס ודס תקנה גדולה היא להם. פי' אם רואות דס אדום אחר דס ירוק יושבות עליו ו' נקיים משום דמספקא להו אם דס ירוק טמא אם לאו הלכך לכתחילה נהוגות טומאה כרס ירוק וכו' חזיא כתיב הכי דס אדום וישבות ו' על אהום דס אדום. זו תקנה גדולה היא

בנות כותים פרק רביעי נדה

והנשא כתיב. חסר וי"ו. תימה דצמסורת הוא מלל' מהיה מל'ינו שהמסורת הוא חולק' על הש"ס צמסכת שצת (דף נה:); גבי צני עליו מעצרים כתיב וצמקראות שלנו כתיב מעצרים מלל': **מך** היא מטמאה אדם וכלי' חרס. משום דצהשותפין (צ"ב ט:); גבי נושא נצלה ומדרס' א'ע"ג דמטמא

שאר גבגדים שעליו אינו מטמא' אדס וכלי חרס לכך נקטיניהו הכא: **כלל** ופרט המרוחקין זה מזה. מפורש צ'א חוצל' (צ"ק פה:). **תניא** א"ר מאיר ובי'. לרבי יוחנן דלמזר צ'פ' כל היד (לעל יט:);

ידר ר"מ לשיטת עקצ'א צן מהלללל וטימא דס ירוק יפרש דס ירוק דהכ' לאו ירוק ממש כי הויה' לעיל אלא דיהה ממנו וכן לעקצ'א מטמאה כותי' דס ירוק דיהה מדס ירוק שזוהא טמא ולעל פי' צע"א:

סופרתן למנין ו'. ואל"ת אודלמזר צביד' צולין'ס' [זבמ'ס']

נוירן] (דף טו:); מקל'ת היום ככולו וצהי גדולה אמר החס' דמשכמת אליציה צרואה צין הששמות וכי ככותיס סוצר דהכי פריך לקמן (דף סט.). לרצ' דלמזר יוס שפוסקת צו עולה למנין שצעה ורצ ככותאי אמרה לשעמתי'ה וי"ל דרי' יוסי לית ליה מקל'ת היום ככולו אלא צסוף ספירה כמו שזמרת יוס אצל צתחלה כמו שאזמרים כותיס מודה דלג' אמרינן ומה שקשה מפ"ק דרי' (דף י:). נפרש צסוף'ס' מילתיתין' צע"ה'ס': **דאיהו** דחיק ומיך אנפשייה. אינן האלמת כן מדפריך צ'פ' צ'חל' (לקמן דף סט.). ורצ ככותאי אמרה לשעמתי'ה: **רואה** היא וסתרה. אורי'י דמשכמת צשמשה צהיתר שסתפור ע"י פליטה אחר ראיית ג' ימים רופין דקיי"ל כרצנן צ'פ' ר' עקיצ'א (שגח פ"א); דענינן שש עונות שלמות א"ינן אחר ראייה אחת ושאר תיקון רצי וירא'ס' דסופרת שצעה נקיים עד טיפת דס כחדל' דמקטמא רצין נמי נקיים מרע דכעין דלזוריית'א תקון ומכאן אשה ששמשה ורלמה מיד אינן לה להתחיל לספור נקיים עד אחר יוס ד' דענינן ו' עונות שלמות וכן פסק ר"ח ואפילו צ'א דפליג הכ'א ארמי צר חמא נראה דחור צו מדלל' השצינו

אמר רבא עליו להטעינו משמע: מפני שהן בועלי נדות וכו': אטו כוליהו בועלי נדות נינהו א"ר יצחק מגדל'אה ב'נשואות שגנו: והן יושבות על דם וכו': תניא אר"מ אם הן יושבות על כל דם ודם תקנה גדולה היא שפוסקת בו סופרתו למנין שבעה מתקיף לה רמי בר חמא ותספרנו ואנן נמי גי'ספריה דקיימא לן'ס' מקצת היום ככולו אמר רבא אם כן שכבת זרע דסתר בויהב היכי משכחת לה והא מקצת היום ככולו אי דחואי בפלגא דיומא ה"ג הכא במאי עסקינן'ס' (דחואי סמוך לשקיעת החמה וליקום ולימא ליה לקרא כי כתיבא סמוך לשקיעת החמה כתיבא אין על כרחך'ס' שבקיה לקרא דאיהו דחיק ומוקי אנפשייה בעי רמי בר חמא **פולטת** שכבת זרע מהו שתסתור בויהב 'רואה היתה וסותרת

או

דפרט בו הכתוב ונתקן מטומאה חמורה אבל כל שאר חומרות שבגדה ישנן בבעלי נדה והאי דקאמר מה היא מטמאה אדם היינו במשא ומטמאין השר מקוצי ממ'ס' זבין ע"כ תנא ושייר דהא איכא מעיינות כדכותב לקמן כעובדא דצורקי' ססיפר עם ר"ג וניתוח צינורא בפיו ונפלה לו לר"ג על בגדיו שקדם אצל אשתו לידע אם בויעל נדה אלמא מעיינות מטמאין אלא תנא ושייר מעיינות וכל שאר טומאות של נדה ולא נקט אלא טומאה קלה של משכב ומכשכ שאינן מטמאין אלא אוכלין ומשקין. והן גופה ליתא בטמא מת: אם הן יושבות על כל דס ודס תקנה גדולה היא להם. פי' אם רואות דס אדום אחר דס ירוק יושבות עליו ו' נקיים משום דמספקא להו אם דס ירוק טמא אם לאו הלכך לכתחילה נהוגות טומאה כרס ירוק וכו' חזיא כתיב הכי דס אדום וישבות ו' על אהום דס אדום. זו תקנה גדולה היא

או

דפרט בו הכתוב ונתקן מטומאה חמורה אבל כל שאר חומרות שבגדה ישנן בבעלי נדה והאי דקאמר מה היא מטמאה אדם היינו במשא ומטמאין השר מקוצי ממ'ס' זבין ע"כ תנא ושייר דהא איכא מעיינות כדכותב לקמן כעובדא דצורקי' ססיפר עם ר"ג וניתוח צינורא בפיו ונפלה לו לר"ג על בגדיו שקדם אצל אשתו לידע אם בויעל נדה אלמא מעיינות מטמאין אלא תנא ושייר מעיינות וכל שאר טומאות של נדה ולא נקט אלא טומאה קלה של משכב ומכשכ שאינן מטמאין אלא אוכלין ומשקין. והן גופה ליתא בטמא מת: אם הן יושבות על כל דס ודס תקנה גדולה היא להם. פי' אם רואות דס אדום אחר דס ירוק יושבות עליו ו' נקיים משום דמספקא להו אם דס ירוק טמא אם לאו הלכך לכתחילה נהוגות טומאה כרס ירוק וכו' חזיא כתיב הכי דס אדום וישבות ו' על אהום דס אדום. זו תקנה גדולה היא

לג.

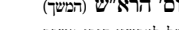
עין משפט

נו א מיי' פ"ו מהלכות מטמאי' משכב ומשכב הלכה ג':

זב ב מיי' שס פ"א הלכה א':
ו' ג מיי' שס פ"ג הל"א:
יח ד מיי' שס פ"א הל"א:

יב ה מיי' שס פ"ג הלכה ב:
כ ו טו"ע י"ד פי' קלו ספיק א':

בא ז מיי' פ"ו מהלכות אסורי ביאה הלכה טז [טו"ע שס ספיק א':]

תום' הרא"ש (המשך)

הו"ל לאקשוי דגבי משכב כתיב יכבס בגדיו והכא כתיב וטבא עד הערב ועוד היכי מוקמינן לה באוכלין ומשקין הנוגעים בעליונו הא אין להם טהרה במקה והכא כתיב יטמא עד הערב: ופריך אימא ניתקו הכתוב מטומאה חמורה כו' כלומר מפא' דהנישא יש לו דין של נוגע במרכב הזב ולמא' הנישא יש לו דין דמרכב הזב דמטמא אדם או בגדים: והנשא כתיב חסר וי"ו. תימה דבמסורת משמע שזוהא מלא' (שכתוב בו לית מלא') ומיהו מציענו בכמה מקומות שהתלמוד חלוק על מסורת הספרים בביבת פ' במה סהמה אמר רב הונא בריה דרב הושע מעבידים כתיב ובכל הספרים שלנו כתיב מעבידים: מה היא מטמאה אדם וכלי חרס. פרישי' אדס לטמא בגדים שעליו כלי חרס בהיסקט אף בויעל נדה כן וחקשה השר מקוצי דבסוף זבין תתן בויעל נדה כטמא מה אלא שחמור ממנו בויעל נדה ששטמא משכב תחתון כעליון. ולפרשי' ליתני נמי ששטמא אדס לטמא בגדים וכלי חרס בהיסקט ותיקין הוא דאדס וכלי חרס זבנקט היינו דוקא אדס ולא בגדים שעליו וכלי חרס במגע ולא בהיסקט. ותימה א"כ אמאי נקט כלי חרס וי"ל משום שמיצינו בטומאות ששטמאין בגדים וכלי שטף ואין מטמאין אדם וכלי חרס כדתנן בפי' בתרא דוביס כל המטמא בגדים בשעת מגעו מטמא כלי שטף במגע אבל לא אדם וכלי חרס. (או בתים) [ובתו"כ] דריש ליה מקרא בפרש' יהי ביום השמיני מנין לעשות שאר כלים בגדים ת"ל יטמא אי יטמא יכול יטמא אדם וכלי חרס ת"ל בנד בגד מטמא ואינו מטמא אדם וכלי חרס. והא דאמרינן בסמוך עליו להטעינו משמע לאו להחמיר עליו לגמרי כמו בנדה. אלא במקצת לטמא אדם וכלים במגע. וכן פי' רבינו שמשון במס' כלים. והביא ראיה מהך ברייתא דתי"כ התאני החם בתר דקאמר ניתקו הכתוב מטומאה חמורה לקלה גבי משכב מצאתא אומר משכבו כמגענו מה מגעו מטמא אחד ופוסל אחד אף משכבו מטמא אחד ופוסל אחד. וני"ל דלאו ראייה היא אירבה משמע כלים. והביא ראיה במה שנוצב בבעל נדה כדאמר לעיל בפי' כמ'ע' מעת לעת שבגדה משכבו ומרובה כמגענה מאי לאו מה מגענה לא מטמא אף משכבה לא מטמא אלימא לכאורה משמע דמגענה היינו שנוע

בגדה אע"ג דלכתר הכי דחי ליה. אימא משכבה כמגע עצמה ועוד דלפרט ריהטא דתלמודא משמע שאין בויעל נדה קל מנדה אלא לענין משכב ומרשב מטמא אדם מה היא מטמאה אדם היינו במשא ומטמאין השר מקוצי ממ'ס' זבין ע"כ תנא ושייר דהא איכא מעיינות כדכותב לקמן כעובדא דצורקי' ססיפר עם ר"ג וניתוח צינורא בפיו ונפלה לו לר"ג על בגדיו שקדם אצל אשתו לידע אם בויעל נדה אלמא מעיינות מטמאין אלא תנא ושייר מעיינות וכל שאר טומאות של נדה ולא נקט אלא טומאה קלה של משכב ומכשכ שאינן מטמאין אלא אוכלין ומשקין. והן גופה ליתא בטמא מת: אם הן יושבות על כל דס ודס תקנה גדולה היא להם. פי' אם רואות דס אדום אחר דס ירוק יושבות עליו ו' נקיים משום דמספקא להו אם דס ירוק טמא אם לאו הלכך לכתחילה נהוגות טומאה כרס ירוק וכו' חזיא כתיב הכי דס אדום וישבות ו' על אהום דס אדום. זו תקנה גדולה היא

אמר רבא עליו להטעינו משמע: מפני שהן בועלי נדות וכו': אטו כוליהו בועלי נדות נינהו א"ר יצחק מגדל'אה ב'נשואות שגנו: והן יושבות על דם וכו': תניא אר"מ אם הן יושבות על כל דם ודם תקנה גדולה היא שפוסקת בו סופרתו למנין שבעה מתקיף לה רמי בר חמא ותספרנו ואנן נמי גי'ספריה דקיימא לן'ס' מקצת היום ככולו אמר רבא אם כן שכבת זרע דסתר בויהב היכי משכחת לה והא מקצת היום ככולו אי דחואי בפלגא דיומא ה"ג הכא במאי עסקינן'ס' (דחואי סמוך לשקיעת החמה וליקום ולימא ליה לקרא כי כתיבא סמוך לשקיעת החמה כתיבא אין על כרחך'ס' שבקיה לקרא דאיהו דחיק ומוקי אנפשייה בעי רמי בר חמא **פולטת** שכבת זרע מהו שתסתור בויהב 'רואה היתה וסותרת

או

דפרט בו הכתוב ונתקן מטומאה חמורה אבל כל שאר חומרות שבגדה ישנן בבעלי נדה והאי דקאמר מה היא מטמאה אדם היינו במשא ומטמאין השר מקוצי ממ'ס' זבין ע"כ תנא ושייר דהא איכא מעיינות כדכותב לקמן כעובדא דצורקי' ססיפר עם ר"ג וניתוח צינורא בפיו ונפלה לו לר"ג על בגדיו שקדם אצל אשתו לידע אם בויעל נדה אלמא מעיינות מטמאין אלא תנא ושייר מעיינות וכל שאר טומאות של נדה ולא נקט אלא טומאה קלה של משכב ומכשכ שאינן מטמאין אלא אוכלין ומשקין. והן גופה ליתא בטמא מת: אם הן יושבות על כל דס ודס תקנה גדולה היא להם. פי' אם רואות דס אדום אחר דס ירוק יושבות עליו ו' נקיים משום דמספקא להו אם דס ירוק טמא אם לאו הלכך לכתחילה נהוגות טומאה כרס ירוק וכו' חזיא כתיב הכי דס אדום וישבות ו' על אהום דס אדום. זו תקנה גדולה היא

רגל הוה וטומאה עם הארץ. ללא לדוקי דרך אשתו להראות דס: **כטורה שוינהו רבנן.** ברגל. אבל לדוקי דסממא בועל נדה הוא נהי נמי דטומאת עם הארץ ליכא טומאת בועל נדה איכא: **ויאסף וגו'.** צפגש בגבעה כתיב ומיניה שמעינן ככל זמן שישראל נאספים למקום אחד קרי להו חברים ורגל היינו **אסיפה: בתרגי' גים שמאי מטהרין.** דס עובדת כוכבים אע"ג דצרוקה וצמימי רגליה מודו דחכמים גזרו עליהס להיות כוזבין לכל דבריהס אפי' הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו זה רבנן למיהוי היכרא דטומאתה מדרבנן: **ודס טוהר של מזורע.** ואע"ג דמעיינות מזורעת כגון רוקה ומימי רגליה הוי אז הטומאה כדאמר בהמפלת (לעיל דף כח:.) לזכרס לרבות מזורע שמעיינותיו טמאים כשל זב דכתיב ביהט וכי ירוק הזב בטהור אפילו הכי דס טוהר שלה טהור ללא מעיין הוא דדומיא דרוק צעינן שמתעגל ויולא כדאמרין צפ"ב (לעיל דף ע"ג.) גצי דס הירוק: **וצ"ה אומרים כרוקה וצמימי רגליה.** שמתמאין לחין ואין מטמאין יבשין גצי דס עובדת כוכבים מטמא מדרבנן שגזרו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהס והך היכרא הוא דעבוד זה דלילו דישראלית מטמא לח ויבש דעובדת כוכבי' לח ולא יבש כרוקה וצמימי רגליה דאמר לקמן צפרק דס הגדהס דאין מטמאין יבשין ודס טוהר של מזורעת נמי אע"ג דדס לאו מעיין הוא דין מעיין אית ליה דרחמנא רבייה כדאמר בגמרא [ע"ג:]: **דס הוולגס.** שעברו ימי **אומרים כרוקה וצמימי רגליה.** מטמא לח ואינו מטמא יבש והכי תני לה בהדיא בתוספתא דעדותס דנדה כל זמן שלא טבלה הרי היא נגדתה לכל דבריה הלכך רוקה ומימי רגליה דטומאתן ולקמן צפרק דס הגדה (טו.) ילפינן מקראי דאין רוק של זב מטמא יבש ודמה נמי אף על גב דדס טוהר הוא לצית שמאי כדאמר בגמרא [נה:]: **דציומי תליא רחמנא והא מלו ומשום מעיין נמי ליכא לטמויי דהא אין מתעגל ויולא אפילו הכי רבנן גזור עליה הוולא וטמאה היא גורה לאחר ז' אטו מוך ז' ומיהו לא גזור עליה שיטמא לח ויבש כלפני ז' דעבוד זה היכרא דלידעו דטומאתה מדרבנן ולא נשרוף עליה תרומה וקדשים. ואע"ג דגצי דס עובדת כוכבים לא אמרי צית שמאי הכי אלא מטערי לגמרי והיינו טעמא כדאמר בגמרא משום דחיישינן דלמא אחי לחלק בשל תורה ולמימר מטמא לח ולא יבש התם הוא דכל טומאת עובד כוכבים דרבנן כדי שלא יהו ישראל רגילין אללן צמשכב זכורס וכיון דטמאו מגען ורוקן ומימי רגליהן ואיכא הרחקה טובא הלכך טהרו את דמה לגמרי להיכרא דלידעו דטומאת רוקה ומימי רגליה דרבנן דלא נשרוף תרומה עלייהו ולא חלקו צדמה דילמא אחי לחלק בשל תורה אבל הכא אין כאן מדרבנן אלא דס לצדו שהוא דס טוהר הלכך גזור ושיור זה להיכרא דליכא למיחש דלמא אחי לחלוקי בשל תורה דהכל יודעין דכיון דעברו ימי לידתה דדס טוהר הוא: **וצית הלל אומרים מטמא לח ויבש.** דטומאתן מן התורה כל זמן שלא טבלה דקצרי ולקמן לה: ציומי וטבילה תלא רחמנא: **גמ' גורו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהן.** משום שלא יהא תינוק ישראל רגיל אללו צמשכב זכור: **עשישו כשל סורה.** דכיון דליכא היכרא אחי למשרף עליה תרומה וקדשים: **ליטמא לח ולא יבש.** כדקאמריהו: **חלקה בשל סורה.** אחי לחלק דס ישראלית שהוא של תורה ולמימר דמטמא לח ולא יבש הילכך שיהוה ולא גזור זה שום טומאה כי היכי דניהו היכרא לטומאת עובדי כוכבים דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה: **אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי.** דלגבי ישראלית לח ולא יבש כי מטמאת להו בעובדת כוכבים עשייתו כשל תורה דקיי"ל צפ' דס הגדה (לקמן דף טז:) רוקן וניעו מטמאין לחין ולא יבשין ונעביד היכרא צרוקה דעובדת כוכבים ומימי רגליה לגמרי: דס לגבי רוק לא ספיק חשיב ליה: **זונו.** של עובד כוכבים: **טמא אפילו לצית שמאי.** דמקילי דס האשה בזב של זכר מודו שהטיפה מטמאה אחרים צמג: **קריו טהור אפילו לצית שמאי.** כוכבים דרבנן דצ"ה נמי היכרא צעו כדאמרין דס העובדת כוכבים ס) צרוקה וצמימי רגליה ולא טמאהו לח ויבש כישראלית וגבי זב דגבי ישראל נמי כל טומאותיו לחין ולא יבשין אי לא מטערי חדא מינייהו לגמרי ליכא היכרא: **קריו תלוי צמגשא.** אין קרי צא אלא ע"י חימוס: **עובדס כוכבים שפגטו כו' טמאה.** השכבת זרע אבל בעובדת כוכבים לא שייכא זה טומאה כבהמה דעלמא: **טהורה.** הטיפה ט) אלא קריו טהור: ואפי'**

בנות כותים פרק רביעי נדה

לא טביל היה טמא מטעם מגעו דהא מוקי ליה צכותי ערוס והא דנקט ודרס ולא נקט ונגע משום דמתנימין איירי צמתותו ואין להקשות ולוקמה דללא טבל וכגון שיש דבר מפסיק צין צגדי חבר לרגליו של כותי דהא ע"כ אלתרין לאוקמי צטבל כי היכי דליהוי ספק ספקא דאי לא טבל מה לי צועל צקרוצ מה לי צרוחן וכן משמע צפרק א) ד' דמסכת טהרות דתנן הגגזים שנכנסו צצית אין טמא אלא מקום רגלי הגגזים ומה הם מטמאין אכולין ומשקין וכלי חרס פתוחים אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקף צמיד פתיל טהורים ואס יש עמהס עובד כוכבי' או אשה הכלל טמאין משמע דאין עם הארץ עושה משכב ומושב ואין מטמא צביסט והא דקתני (שס פ"ח מ"ה) הדר עם עם הארץ צחצר ושכח כלים צחצר אפי' צחיות המוקפות צמיד פתיל הכי אלו טמאין ומה"ר משום אשתו וכן הא דתנן צצוספתא דחגיגה (פ"ג) ספק רשות עם הארץ מדרסו והיסטו טהורין לחולין וטמאין לתרומה היינו נמי משום חששא דאשתו ומיירי היא דטהרות נמי לתרומה והא דצגדי עם הארץ מדרס נמי לפרושים היינו משום דחיישינן שמא ישצה עליהס אשתו נדה והר"ר משה מפונטוי"ז היא מפרש דלשום דבר לא עשו עם הארץ כוז ואינו מטמא אלא משום צגדיו שישצה עליהן אשתו נדה והכי הוא נושא את המדרס וציוורא שלו טמא לפי שנגעה צשפתיו ולא משום מעיין ולא נראה דלס כן למא ליה למימר לעיל אי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה דכיון דעל כרחק איירי צערוס כדפי' לעיל אפילו אי לא טביל ליה לא מטמא כיון שפירש מן המדרס כדמא צתרת כהניס שהצאתי לעיל ועוד גצי לדוקי דהכא דצפרין תיפוק ליה משום צניורא דעס הארץ פירוש ומה הרויח צמה שקדס אלל אשתו והא אס כוזבין אס לחלק בשל ישראל ודס טהרה וצגדיו כנושא רוקן של זב ואי משום צניורא דעס הארץ לא נטמא אלא הצגד לחוד משום משקה שטמא כלי מדרבנן ט: **ליטמא דח**

ואי יבש חי'צקת בש' תורה. אע"ג דדס יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ש דמטמא לח ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אבל עובדת כוכבים שעשהו כנדה שהרי הם כוזבין אס לחלק צדמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמיירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא: **וזו'בו טמא דעבדי היברא בקריו.** ואי'ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקן דעס הארץ צפרק קמא דשבת (טו:) כל שכן צוזבו של עובד כוכבים ויש לומר דבעס הארץ שרפינן משום דאית ציה דררא דטומאה דאורייתא אס הוא זב או צועל נדה אבל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כי

דטומאתן מן התורה כל זמן שלא טבלה דקצרי ולקמן לה: ציומי וטבילה תלא רחמנא: **גמ' גורו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהן.** משום שלא יהא תינוק ישראל רגיל אללו צמשכב זכור: **עשישו כשל סורה.** דכיון דליכא היכרא אחי למשרף עליה תרומה וקדשים: **ליטמא לח ולא יבש.** כדקאמריהו: **חלקה בשל סורה.** אחי לחלק דס ישראלית שהוא של תורה ולמימר דמטמא לח ולא יבש הילכך שיהוה ולא גזור זה שום טומאה כי היכי דניהו היכרא לטומאת עובדי כוכבים דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה: **אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי.** דלגבי ישראלית לח ולא יבש כי מטמאת להו בעובדת כוכבים עשייתו כשל תורה דקיי"ל צפ' דס הגדה (לקמן דף טז:) רוקן וניעו מטמאין לחין ולא יבשין ונעביד היכרא צרוקה דעובדת כוכבים ומימי רגליה לגמרי: דס לגבי רוק לא ספיק חשיב ליה: **זונו.** של עובד כוכבים: **טמא אפילו לצית שמאי.** דמקילי דס האשה בזב של זכר מודו שהטיפה מטמאה אחרים צמג: **קריו טהור אפילו לצית שמאי.** כוכבים דרבנן דצ"ה נמי היכרא צעו כדאמרין דס העובדת כוכבים ס) צרוקה וצמימי רגליה ולא טמאהו לח ויבש כישראלית וגבי זב דגבי ישראל נמי כל טומאותיו לחין ולא יבשין אי לא מטערי חדא מינייהו לגמרי ליכא היכרא: **קריו תלוי צמגשא.** אין קרי צא אלא ע"י חימוס: **עובדס כוכבים שפגטו כו' טמאה.** השכבת זרע אבל בעובדת כוכבים לא שייכא זה טומאה כבהמה דעלמא: **טהורה.** הטיפה ט) אלא קריו טהור: ואפי'

בר א מיי פ"ח מהל' מטמאי משכב ומושב הל"י:
בה ב מיי פ"ב מהל' מטמאי משכב ומושב הל' י ופ"ה שם הלכה ה':
בו ג מיי שם פ"ה הל"ב:
בו ד מיי שם פ"ב הל"א ופ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ו:
בה ה מיי פ"ב מהל' מטמאי משכב ומושב הל"י אסורי ביאה הל' ד:
בב ו ז ח מיי פ"ב מהל' מטמאי משכב ומושב הל' י ופ"ה מהל' שאל אבות הטומאה הלכה ח':
ל ט מיי פ"ה מהל' שאל אבות הטומאה הל' ט:
לא י מיי שם הלכה יז:

תוס' הרא"ש

קריו טהור אפילו לבי' עבדי רבנן היכרא דלא לישרף עליה תרומה וקדשים. והא דאמרין פ"ק דשבת על ששה ספיקות שורפים את התרומה וקא חשיב ספק מי רגלי אדם לאו משום שמה של עובד כוכבים תם אלא משום של ע"ה אע"פ שהחמירו בעבור כוכבים יותר מע"ה לעינן משכב ומושב והיסט לא החמירו לו שרוף תרומה על טמאותו וקשה מהא דאמרין בת"כ בני ישראל מטמאין ביובה ואין העובדי כוכבים מטמאין ביובה ואע"פ שאינן מטמאין ביובה טמאין כוב ושרפין עליהן את התרומה וצ"ל דשוב החמירו עליהן לשרוף: קריו דתלי במעשה לא גזור ביה רבנן. דכיון דאפשר לנגוע עצמו שלא יבא לידו קרי חשיב כלא שכיח:

א) תגינה טו., ט) עדות פ"ה מ"א, ט) נפדיות פ"ה מ"ד לקמן לה: ד) ג"ל דבריו: ט) ג"ל ואמרתם. ו) שבת פג., ו) נערי תוס' סוכה סח: ד"ה לרבות תוס' סנהדרין פו. ד"ה בני תוס' מנחות סא: ד"ה אין, ט) ש"ח מ"ז וביה צפריס ישיבס, ט) ועיובין סג: ט"ז., ט) מקואות פ"ה מ"ז, ט) ויקרא טו., ט) נסח, ט) דף נ"ד., ט) נ"ב ד"ה., ט) מקואות פ"ה מ"ז, ט) ועיין ר"ש פ"ז דטהרות מ"ה באור,

תורה אור השלם

1. ואסף כל איש ישראל אל העיר באיש אהרן חברים: שופטים כ יא
2. דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יקהו זב מבשרו וזבו טמא דוא: ויקרא טו ב

הגהות הב"ח

א) גמ' וטמאה מדרבנן: ב) רש"י ד"ה קריו טהור וכו' נדס העובדת כוכבים ברוקה וצמימי רגליה: ג) ת"ה (נדף ונדף) הקולס ומיפוק ותי וכן משמע צ' שביעי [מ"ו] דמס' טהרות:

גליון הש"ס

בתרגי' ברוקה וכו'. וכו' ט ע"ב מד"ה מנין העובדי כוכבים: גמ' ואין העובדי כוכבים מטמאין ביובה. ע"י צ"כ כ ע"ה מד"ה ועובד כוכבים:

הגהות הגר"א

א) גמ' דלא נשרוף עליה תרומה וקדשים מנחה. וכו' דלא למייר עליה על טומאת מקדש וקדושו:

מוסף רש"י

ויאסף כל איש ישראל וגו'. צפגש בגבעה כתיב, שאספו כל ישראל בגבעה (תגינה כו.). הכתוב עשאן כולן חברים. ורגל שעת אסיפה הוא (שס).